

УДК 1:008

**Карачевцева Лариса****ЗНАЧЕННЯ СУБ'ЄКТИВНОСТІ ЯК ОСОБОВОСТІ  
В КОНТЕСТІ КРИТИЧНОГО ПЕРЕГЛЯДУ ТРАКТАТУ  
М. ГАЙДЕГГЕРА «БУТТЯ І ЧАС»**

Генеалогічним витком поняття «суб'єкт» в історії філософії традиційно вважається Аристотелеве «ὄλοκεῖμενον». Саме на нього у своєму проєкті герменевтичної феноменології спирається М. Гайдеггер, коли здійснює феноменологічну деструкцію суб'єкта як підстави.

Однак існує ще один початок філософського поняття «суб'єкт» – давньогрецьке «ὄλοστασις». Звернення до «ὄλοστασις», розкриття його первинного значення й історико-філософського розвитку висвітлюють однобічність Гайдеггерової феноменологічної деструкції. Протиставляючи суб'єкту Шелерове поняття особистості як нерефікованого буття («вона екзистує тільки в здійсненні інтенційних актів, вона таким чином є сутнісно *не* предмет» [1, с. 48]), Гайдеггер не помічає, що поняття «особистість» має свій генеалогічний початок у «ὄλοστασις», який у часи Аристотеля функціонував як синонім «ὄλοκεῖμενον» і мав те ж саме значення підстави. Крім того, поза увагою німецького філософа залишилася історія «ὄλοστασις», згідно з якою цей термін поступово трансформується в «ἰποστασις», «лице» й «персону», а також закладає сучасні персоналістичні значення людини як особи. Іншими словами, в Гайдеггеровому протиставленні суб'єкта й особистості йдеться, фактично, про протиставлення суб'єкта й суб'єкта, які втім мають різні історії власної концептуалізації.

У контексті теперішнього герменевтичного «здолання Гайдеггера через Гайдеггера», що об'єднала таких несхожих мислителів, як Д. Кар, Д. Жаніко, Ж.-Л. Маріон, В. Каро, Ж. Деріда, С. Жижек, Е. Левінас та інших простежується філософське відновлення концепту суб'єктивності як особовості.

**Література:**

1. Хайдеггер М. Бытие и время / Мартин Хайдеггер ; [пер. с нем. В. В. Библина]. – М. : Ad Marginem, 1997. – 451 с.